

AGRU IN VICARIATUL MARAMUREȘ

Suplimentul Organului „Dumineca“.

Administrația: Biroul AGRU-lui Sighet, Piața Unirii No. 25.

Apare deodată cu „Dumineca“.

Prețul 1 Leu împreună cu „Dumineca“.

Canonizarea lui Don Bosco.

Organizația mondială a studenților catolici „Pex Romana“ a aranjat un pelerinaj la Roma între zilele de 29 Martie până la 5 Aprilie incluziv, pentru a asista la încheierea Anului Sfânt, la canonizarea lui Don Bosco, marele prieten al tinerimii și pentru a prezenta omagii Părintelui creștinătății.

Și până când vom putea da amănunte despre acest pelerinaj dintr'o scrisoare particulară reproducem următoarele.

„Cetatea Vaticanului 1 Aprilie 1934. Copleșit de fiorul mistic al freamătului înălțător ce a străbătut inimile sutelor de mii de pelerini din toate colțurile lumii, alături de italienii atât de entuziasmați, — am asistat azi la canonizarea ca Sfânt a lui Don Giovanni Bosco, urmată de o liturgie papală în Sfânta catedrala S. Petru, după care Preafericitul Părinte Suveranul Pontifice Papa Pius XI. a dat din balconul Catedralei tradiționala binecuvântare urbis et orbe.

Am trăit poate cele mai emoționante clipe ce mi le puteam închipui, mi-ar fi imposibil să vă descriu entuziasmul mulțimei imense la apariția icoanei lui Don Bosco, apoi apariția și trecerea prin mulțime a cortegiului papal.

Toate națiunile pământului erau de față, toate rasele omenești, și din sufletele tuturor a izbucnit într'un delir înălțător: trăiască Pape! Evoiva il Pape! Vive le Pape!

Aplauzele au durat o ora. Catedrala era plină la orele 6^{1/2} dimineața, iar la 8 ora plină întreaga și marea piața a Vaticanului.

Ceremonia canonizării și Liturgia Papală s'au sfârșit abia la ora 2, când a avut loc pontificala binecuvântare dată lumii întregi. Am trăit momente ce nu le voi putea uita niciodată.

Despre Don Bosco și activitatea dânsului dăm pe scurt după „Sonntagsblatt“ următoarele. Don Giovanni Bosco a murit la Turino în ziua de 31 Ianuarie 1888. S'a născut dintr'o familie foarte săracă. Ca băiat mai în vârstă a fost instruit de un preot evlavios, având unicul dor să fie preot și el. Ajungând treapta preoției și cunoscându-i episcopul său dragostea dânsului față de orfani și prunci săraci l'a trimis în marele centru industrial la Turino.

Liturgisind acolo într'o zi — era în ziua de 8 Decembrie în anul 1841 — a văzut un băiat în sacristie, pe care cârznicul l-a dat afară din biserică între sudalmi și bătăi. Observând aceasta Don Bosco cu voace ridicată l'a întrebat pe cârznicul: „Ce faci aici?“ Cârznicul i-a răspuns: „Acest nimernic să furișează pe aici, nu știe nici a ministra, l-am dat afare.“ Don Bosco îi răspunse: „Totuși numai pentru atâta ai fost prea brusc, îndată chiamă mi'l înapoi, el e prietenul meu, vreau să-i vorbesc.“

Cârnicul l-a găsit afară, răzimat de păretele bisericii plângând amar. Văzând pe cârnicul a luat-o la fugă, după ce însă acesta vorbea frumos cu el s'a întors și s'a apropiat cu încredere către Don Bosco. Acesta luat mâna în mâna lui și-l întreba: „Ascultat ai băiete sfânta Liturghia?” — „Nu” — „Bine, rămâi deci aici, pentru că după sfânta slujbă am să-ți spun ceva important.”

Băiatul sub toată durata slujbei a rămas în genunchi și după ce Don Bosco și-a terminat și rugăciunea de după slujbă s'a desfășurat între dânsii următoarea convorbire. Don Bosco îl întreabă: „Cum te cheamă băiete?” Bartolomeu Garelli. — „De unde ești?” — Din Asti. — „Trăiește tata-ți încă?” — Nu, el a murit. — „Da mama ta?” — In tristat de răspuns băiatul: „Ea deja de mult a murit.”

Don Bosco l'a mai întrebat: „Mărturisitu-te ai? Cuminecatu-te ai prima dată?” — „Da, când eram încă mic.” — „De câți ani ești dară?” „De șasesprezece ani.” — „Umbli la catehizare?” — Nu. — „Dar pentru ce nu umbli prietene?” — „Mi-e rușine de ceilalți, cari sunt mai tineri decât mine și ei știu catehismul iar eu nu.” — „Uită băiete dacă eu te aș instrua în catehism, ai veni să te învâți?” — „Oh! dar cât de cu bucurie.” — „Avea ai voe să începem chiar acuma?” — „Da, cu toată plăcerea.”

Don Bosco s'a pus în genunchi, a recitat o Născătoare cerândui ajutorul ceresc și începu îndată a-l introduce pe acest nefericit orfan în adevărurile sfintei noastre religii.

Cum însă în lucrurile și cele mai mici și la aparență neînsemnate să manifestă voia lui Dumnezeu acest mic incident a avut urmări grandioase.

Băiatul a povestit întâmplarea lui camerazilor săi și i-a luat și pe dânsi cu el la Don Bosco — azi deja sfânt — la orele de catehism. Numărul acestor băieți într'un timp

foarte scurt a ajuns la 50, apoi la o sută pe urma la o mie, cari veneau în fie care Duminica la Don Bosco, și cari nici unul nu aveau nici tată nici mamă. Don Bosco le servea regulat sfânta Liturgia, să juca cu ei și îi învăța, îl iubeau într'atâta ca nici că îl mai voiau părăsi. Ce să facă? A cumpărat o baracă a aranjat acolo o mică capelă, un apartament pentru dormitor și ruga pe mama sa Margareta să vină să-i ajute. A venit și dânsa, ea a gătit mâncările, a cusut, a cărpit hainele sdrențoase ale băieților. Așa și-a înființat Don Bosco primul său asil pentru prunci orfani. Mulți preoți evlavioși, funcționari destoinici, comercianți și industriași au ieșit de sub mâna dânsului, iar el a fost canonizat de sfânt la Roma în ziua de 1 Aprilie a. c. într'un entuziasm la care a luat parte reprezentanții din întreagă lume catolică.

Cât ar putea și ce ar trebui să facă organizația Agrului nostru în parohia Sighet pentru a lua în îngrijirea și ocrotirea sa pe micii noștri vagabunzi cari de și botezați și membrii bisericii adevărate a lui Hristos nu știu nimica nici despre El, nici despre biserica Lui? Cine va răspunde pentru sufletul lor? Suntem convinși ca noi cu toți cari îi vedem vagabondând, ca am fi fost în stare să-i ajutorăm și conștienți de datorința noastră totuși am trecut pe lângă dânsii fără ai observa, fără ai ajutator, fără ca să ne frământăm ca oare ce, am putea face pentru mântuirea lor!

